

Steven Graauwmans

In een olifant een gaatje prikken

ZOALS

Zoals de varkens

de juiste schoenen &
een gestreken hemd,
aftelbare horloges &
de geilste maîtresses

Op het feest stelt hij geen vragen
(spaart de roddel)
Zijn vrienden lijken echt
(spaart het mes in hun rug)

‘Iedereen klaar voor de vlekken?’
als een watermerk onzichtbaar
al het gefluister dat aanzet
al het glas dat barst

Iedereen zoekt
een treffende schuld,
maar eigen bloed
is moeilijk drinken.

DOCHTERS SMEKEN GOD

Dochters smeken gods zegen
af: de beweging is zoek
want ook al zoekt de zeis hun richting uit

Ze liegen hun buiken & grijze haren
aan vaders graf:
het antwoord op de stilte in hun pyjama,
het bloed dat zonder kloppen
een laatste keer hun aders spoelt

Nog één sprookje
voor het slapengaan:
hoe een klein jongetje
wilde paarden temt in brons
De laso slaat om zijn nek
hij valt van het paard,
tekent het met zijn vingers
in de lucht weer na

Met papieren vleugels plooiën dochters
hun handen om een nieuwe man
die ziek wordt

OP HET EILAND

Op het eiland zonder voorschrift
blijft haar mond zonder zoenen,
leeft de wind enkel van de vogels –
kamers blijven leeg

Het spookschip ligt al jaren op het strand,
Het zout sloopt de huizen aan de kant

Hier slapen kinderen zonder verhaal
want langs de branding dwalen heksen
Hier hoeft het land geen uitleg:
golven breken de nood aan fantasie:
enkel vissershandsen dragen het geheim –
hoe de vis te doden

Wie mee huult met de wind
schuilt zich in de golven

DE VRAAG

De vraag naar het verhaal
bevangt haar met de wrevel van haar geboorte

*het smalle licht
kamerdeuren die openzwaaien
roestige stellingen*

Ze antwoordt snel, loopt de trap op
tot ze niet verder kan: de nooddeur
is gesloten, de spanning in haar buik –
ze zoekt het mes

*ze snijdt
uit het portret
haar jonge ogen*

Vanaf dan kan de vrager
nooit meer slapen
Bij gevaar op reclame
verklaren ze hem gek